

Sygn. akt V KO 13/22

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Zbigniew Puskarski (sprawozdawca)
SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **I. G. i H. G.**

podejrzanych o popełnienie czynu z art. 197 § 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 26 maja 2022 r.

wniosku obrońcy o wznowienie postępowania

zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 15 maja 2019 r., sygn. akt II AKz [...],

utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 25 stycznia 2019 r., sygn. akt IV K [...],

postanowił:

1. oddalić wniosek;

**2. kosztami postępowania wznowieniowego obciążyć
podejrzanych, w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ł. postanowieniem z dnia 25 stycznia 2019 r., sygn. akt IV K [...], na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. Z art. 31 § 1 k.k. umorzył postępowanie karne o czyn z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. wobec I. G. i H. G..

Na podstawie art. 93b § 1 k.k., art. 93c § 1 pkt 1 k.k., art. 93g § 1 k.k. orzekł wobec podejrzanych środek zabezpieczający w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym.

Po rozpoznaniu zażalenia obrońcy podejrzanych Sąd Apelacyjny w [...] postanowieniem z dnia 15 maja 2019 r., sygn. akt II AKz [...], utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie z tym, że za podstawę prawną orzeczenia środka zabezpieczającego przyjął przepis art. 93c pkt 1 k.k. w miejsce art. 93c § 1 pkt 1 k.k.

Kasację od prawomocnego postanowienia Sądu odwoławczego wniesioną przez obrońcę I. G. i H. G. Sąd Najwyższy oddalił jako oczywiście bezzasadną postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2021 r., sygn. akt II KK 353/19.

W dniu 10 grudnia 2021 r. pełnomocnik J. G., opiekuna prawnego I. G. i H.G., złożyła w Sądzie Apelacyjnym w [...] wniosek o wznowienie postępowania, wskazując ten Sąd jako adresata wniosku. Domagała się uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Ł. do ponownego rozpoznania. Z uwagi na treść art. 544 § 2 k.p.k. wniosek został przekazany Sądowi Najwyższemu.

Prokurator Prokuratury Krajowej w pisemnej odpowiedzi na wniosek wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Należało podzielić stanowisko prokuratora, że przedmiotowy wniosek nie zasługuje na uwzględnienie. Treść pisma nasuwa nawet przypuszczenie, że jego autorce, mimo że jest podmiotem fachowym (adwokatem), nie są znane przepisy regulujące postępowanie wznowieniowe w sprawach karnych. Chociaż art. 544 § 2 k.p.k. stanowi, że w kwestii wznowienia postępowania zakończonych orzeczeniem sądu apelacyjnego lub Sądu Najwyższego orzeka Sąd Najwyższy, Sąd ten nie został wskazany jako adresat wniosku. Nadto, skoro po wznowieniu postępowania sprawa miałaby zostać przekazana do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Ł., sformułowany wniosek powinien postulować uchylenie postanowienia również tego Sądu, a nie tylko zaskarżonego orzeczenia, tj.

postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...]. Ważniejsza jest jednak okoliczność, że w piśmie nie tylko nie podano, wskazując konkretny przepis, na jakiej podstawie prawnej miałyby nastąpić o wznowienie postępowania w sprawie I. G. i H. G., ale chociażby opisowo nie nawiązano do którejś z podstaw wznowienia wskazanych w rozdziale 56. k.p.k. Zamiast tego podniesiono, że „według wnioskodawcy J. G. wniosek uzasadniony jest bezpodstawnym przyjęciem, iż podejrzani dopuścili się popełnienia zarzucanego czynu w sytuacji gdy całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie, iż podejrzani swoim zachowaniem wypełnili wszystkie znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i zostało potwierdzone zeznaniami biegłego z zakresu medycyny sądowej P. B., który w wydanej opinii stwierdza, iż zeznania A. J. są niespójne, niewiarygodne i nie mogą stanowić jedyne źródła sprawstwa podejrzanych”. Podobnie w końcowej części wniosku akcentowano, że „według wnioskodawcy J. G. orzeczenie Sądu Okręgowego jest całkowicie nieuzasadnione i oparte na przesłankach, które nigdy nie miały miejsca w rzeczywistości”, a wcześniej przypomniano, że „podejrzani nigdy nie przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu” oraz przekonywano, że „błędna ocena materiału dowodowego doprowadziła do przyjęcia, iż podejrzani swoim postępowaniem wypełnili znamiona art. 197 § 3 pkt 1 k.k.”. Twierdzono również, że „dotychczasowa kontrola dokonana przez Sąd Apelacyjny i Sąd Najwyższy nie została przeprowadzona w sposób rzetelny gdyż żadne wskazane dowody wskazujące na niewinność podejrzanych nie zostały uwzględnione, a jedynie Sądy te bazowały na dowodach potwierdzających stanowisko Sądu I instancji”. Jednoznacznie świadczy to, że autorka wniosku aprobeuje oczywiście błędny pogląd wspomnianego J. G., iż wystarczającym powodem do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania może być przekonanie zainteresowanej osoby, że dowody przeprowadzone w toku postępowania nie zostały ocenione prawidłowo, wobec czego nieprawidłowe jest również wydane w sprawie prawomocne orzeczenie kończące postępowanie sądowe. W takim razie należy wyjaśnić, że wznowienie postępowania nastąpi, względnie może nastąpić, gdy zostanie ustalone, iż zachodzi któraś z przesłanek wskazanych w wymienionym rozdziale 56. k.p.k. Gdy chodzi o wznowienie postępowania na wniosek strony, najczęściej będzie to przesłanka ujęta w art. 540

§ 1 pkt 2 k.p.k., tj. ujawnienie się po wydaniu orzeczenia nowych faktów lub dowodów, w świetle których widać, że orzeczenie jest krzywdzące dla skazanego (oskarżonego). W grę wchodzi też dopuszczenie się przestępstwa w związku z postępowaniem, o ile mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.) oraz inne podstawy wznowienia – określone w art. 540 § 2 i 3, art. 540a, art. 540b § 1 k.p.k. Na zaistnienie żadnej z tych przesłanek w rozpatrywanym wniosku się nie powołano, zatem musiał on zostać oddalony, co zgodnie z art. 639 zd. drugie k.p.k. skutkowało obciążeniem podejrzanych kosztami postępowania wznowieniowego.

a.s.